

Ὅπως εἶνε τέτοιοι καὶ οἱ παρακίτου, οἱ ὅποῃ βέβαια δὲν εἶνε δσκαπεντατύλλατοι.

Μὲ γαλάζια δνεῖρατα καὶ χρυσὸς ἐλπίδες

Ὡραῖον πύργον ἔχτιδα στὴν ἀκρογιαλιά,

Κ' ἦρθαν καὶ τὴν πλούμισαν λαγαρὲς ἀχτίδες

Κ' ἦρθαν καὶ τὸν μάγεψαν ξώτικα πουλιά.

Μ' ἕναν πόθο ἀθάνατο στοῦ γιालοῦ τὴν ἀκρῖα

Ὡραῖον πύργον ἔχτιδα, τώρα ὦ συμφορά !

Ἐρμος στὰ θεμέλια του χύνω μαῦρα δάκρυα

Μ' ἄρπαξε τὸν πύργον μου ἡ θυρονεριά.

Τέτοιοι στίχοι εἶνε ἄρκετοὶ στὸ βιβλιαράκι τοῦ κ. Ἰωαννίδη — τοῦ ὁποίου τὸ μόνον ἐλάττωμα εἶνε ὅτι μπορούσε νὰ περιέχῃ ὀλιγώτερα ποιήματα — τοὺς ὁποίους ὅμως δὲν μπορῶ νὰ παραθέσω. Ἄλλως δὲν ἐφαντασθῆκα ποτὲ νὰ κρεμάσω — καθὼς καὶ στή-
ἀρχὴ γράφω — καρτέλα στὸ λαμπρὸ τοῦ ποιητοῦ τῶν Σημάντρων ὁ κ. Ἰωαννίδης καθ' ἣ-
μῆς δὲν εἶνε ὅμμα εἰκονικῶν καὶ λαχταριστῶν στίχων, καλῶδετων καὶ διαλεχτῶν, μετρι-
μένων καὶ χτυπητῶν. — ὅπως εἶνε ὁ Δροσίνης διὰ τὸν κ. Παλαμῆν, οὐδ' ἐξῆλθεν, ὅπως ὁ
Δροσίνης πάλι κατὰ τὸν κ. Παλαμῆν, ἐπίσης, νικητὴς τροπαιοῦχος ἀπὸ τὸ σιδηροδαμένον πα-
ράθυρο, ὅχι κανεὶς κατέργου, ἀλλὰ τοῦ συνέττου, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν ἴδιον κριτικόν, ἔχει
τὰ αὐτὰ με τὰς φυλακὰς βασανιστήρια : χειροπέδας καὶ ἀλυσίδες βαρεῖς.

Ὁ ποιητὴς τῶν Σημάντρων οὔτε Κουταλιανὸς εἶνε, οὔτε ταχυδακτυλουργὸς τοῦ σκοπι-
νοῦ θαλάμου, εἶνε τραγουδιστὴς εἰλικρινὴς καὶ αὐτόματος μόνον.

Μ. Μαλακάσης.

Δ' ΕΝΑ ΑΡΘΡΟΝ

Ὁ κ. Παῦλος Νιρβάνης, μίχ ἀπὸ τὰς ὀλίγας σοβαρὰς εἰς τὴν κριτικὴν καὶ
εἰς τὴν φιλολογίαν φυσιογνωμίας, εἰς τὰς ὁποίας ἡ «Κριτικὴ» στηρίζει καὶ ἡ
στηρίξη εἰς τὸ μέλλον τὸ ἔργον της καὶ τὴν δυνάμιν της, ὡς γνωστὸν ἐδῆμοσι-
ευσε πρό τινος εἰς τὸ περιοδικὸν τὰ «Παναθηναϊκὰ» ἄρθρον κριτικὸν εἰς ἄφορμὰς
μῆς ἐσχάτως ἐκδοθείσης ποιητικῆς συλλογῆς γνωστοῦ Ἑλλήνος ποιητοῦ.

Ὅσοι ἔτυχε ν' ἀναγνώσουν τὸ ρηθὲν ἄρθρον, οὐδέποτε, οὔτε κἂν ἐφκντάσθη-
σαν, οὔτε ἠδύναντο, οὔτε εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ φκντάσθουν, ὅτι εἰς αὐτὸ δὲν ἐ-
φκνη εἰλικρινὴς ὁ γράψας. Μόνον ὁ κ. Νικόλαος Ἐπισκοπίπουλος διὰ μῆς χρο-
νογραφικῆς κριτικῆς εἰς τὸ «Νέον Ἄστυ» προσεπέκθινε μὲ πᾶν μέσον νὰ ἀρνηθῇ
εἰς τὸν κ. Νιρβάνην εἰλικρινεῖν φρονήματος, προστρέχων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον
εἰς μερικὰ ἀχαρκατήριστα ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα θεωροῦμεν περιττὸν καὶ νὰ
ἀναφέρωμεν.

Ὁ κ. Παύλος Νιρβάνης, εἰς τὸν ὅποιον ἡ «Κριτική», ἡ ὑπεράνω παντὸς ἄλλου ἰδανικοῦ της θέτουσα τὴν εἰλικρινεὶν τῇ σαφέσει, φεῖται τὸ περὶ Ἀγγέλου Βλάχου ἄρθρον, τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ πρῶτον τεύχος τῆς. τὸ ὅποιον ἡμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μαθημα εἰς ὅσους αἰσθάνονται τὸν ἑαυτὸν των ἀνίσχυρον καὶ ἀνίκανον, χάριν ἐνὸς ἰδανικοῦ εἰλικρινεῖς, διακρίσιντος καὶ ἀληθείας, νὰ συλλάσσουν κάθε προσωπικὴν φιλίαν καὶ κάθε συγγένειαν καὶ κάθε κοινωνικὴν ὑποχρέωσιν, μὲς ἔστειλε τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν εἰς ἀπάντησιν τῶν γραφέντων ὑπὸ τοῦ χρονογράφου τοῦ «Νέου Ἀστὺ», τὴν ὁποῖαν εὐχαρίστως δημοσιεύομεν, παραδεχόμενοι πληρέστα τὸ περιεχόμενόν τῆς, καὶ προσθέτοντες ἐν τέλει ὅτι, περὶ τῶν ὧσων συμβαίνουσιν ἐντὸς τῆς ἐαλίνης εἰκίας εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκεται ὁ κ. Ἐπισκοπόπουλος, ὁ πάντοτε εἰς τὰς κρίσεις του καὶ τὰ ἄρθρα του εἰλικρινὲς καὶ σοβαρὸς, ὡς τὸ ἀποδεικνύει καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ πρὸ καιροῦ γραφέν διὰ τὴν «Κριτικὴν» εἰρωνικὸν καὶ καταδικαστικὸν ἄρθρον, πρὶ ἢ αὐτῇ ἐκδοθῇ. θὰ γίνῃ λόγος, ὅταν τοῦτο θεωρηθῇ ἀναγκάσιον.

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή.

Φίλιτατοί μου

Ἐπειδὴ πολλοὶ εἶχαν τὸ ἐνδιαφέρον νὰ μ' ἐρωτήσουν ἴαν ἀπάντησα ἢ ὅ' ἀπαντήσω εἰς μίαν προσωπικὴν ἐπιθεσίαν ἐναντίον μου, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ «Νέον Ἀστὺ», ἐξ ἀφορμῆς τῆς κριτικῆς μου περὶ τῆς Γαλλικῆς τοῦ κ. Γ. Δροσίνου, ἀναγκάζομαι νὰ δηλώσω ὅτι δὲν αἰσθάνομαι τὴν πορρωτικὴν ἀνάγκην ν' ἀπολογηθῶ πρὸς τὸν γράψαντα τὸ ἄρθρον αὐτό. Ὅσον δια τὸ κοινὸν τῇ παρακολουθοῦν τὰ φιλολογικὰ μας πράγματα καὶ ἐνδιαφερόμενον δι' αὐτά, φρονῶ ὅτι ὅλοι ἡμεῖς, ὡς ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων ἢ τῆς τέχνης, ἐκτοικισμένον εἰς ὑαλίνην οἰκίαν, καθένας ἡμπορεῖ νὰ βλέπῃ τι γίνεταί τούτων μέσα εἰς τὴν ἰδικήν μου ὕδον καὶ εἰς ἐκείνην τοῦ χρονογράφου τοῦ «Νέου Ἀστὺ».

Με ἐπὶ πόλιν καὶ ἀγάπην

Παύλος Νιρβάνης

Δι' ἑλλειψιν χώρου ἀναβαλλομεν διὰ τὸ προσιεῖν, τὰς περὶ τῆς πεντηκὸς τεττηρίδος τοῦ κ. Α. Βλάχου κρίσεις τοῦ κ. Μ. Μελακίση.